

18 april 2021 – doopdienst

IK GELOOF, KOM MIJN ONGELOVIGHEID TE HULP!

Bijbellezing: Markus 9, vers 14 t/m 29

Wat zouden de leerlingen van Jezus zich met de situatie verlegen hebben gevoeld! Wat was er aan de hand? Nu, iemand, een vader, was met zijn kind naar Jezus gekomen voor genezing. Want wat was dat kind er ernstig aan toe! Nu, Jezus was er even niet, maar de discipelen hadden ook de macht ontvangen om zieken te kunnen genezen en om demonen uit te drijven. Jezus had hen laten delen in Zijn reddende macht. En deze genezende kracht hadden zij al eerder mogen ervaren, mogen toepassen, zo heeft Markus een paar hoofdstukken terug al verteld. Maar nu? Er gebeurde niets. Daar stonden zij met een massa mensen om hen heen... Met als gevolg: rumoer. Discussie. Misschien ook wel smalend lachen, wie weet. Waar was hun macht? Waar was Jezus? Wat een uiterst pijnlijk moment....

Die andere drie leerlingen – dat is een heel ander verhaal – die hadden zojuist een topervaring gehad, zo vertelde Markus hiervoor in hoofdstuk 9. Letterlijk een topervaring, want Jezus had hen meegenomen een berg op. En daar was zoiets bijzonder gebeurd... Jezus straalde op die berg. Hij kreeg een Goddelijke glans over Zich heen, zo zuiver wit. Naast Jezus zagen de leerlingen Mozes en Elia staan, de steunpilaren van het Oude Testament. En er klonk een stem uit de hemel: dit is Mijn Geliefde Zoon, Hem heb Ik verheerlijkt! Wat een topervaring... en nu wij iets verder in het hoofdstuk lezen, zijn wij weer helemaal down to earth..., letterlijk, want onder aan de berg staat de rest van de discipelen met een mond vol tanden te midden van een massa mensen.

Ziet u dat plaatje een beetje voor u? En valt u iets op? ... Is dat niet precies hoe wij als kerk op dit moment in de massa staan? Wij bevinden ons ook in een mensenmassa en ook in onze mensenmassa hoor je op dit moment allemaal rumoer en discussie. Wat een onrust in onze samenleving! Die denkt dit, die vindt dat het zo moet..., die roept dit, die twittert dat... en dat allemaal – net zoals bij die leerlingen van Jezus - vanwege een ziekte in ons midden die wij maar niet uitgebannen krijgen. Een pandemie. En wij als kerk? Ja, zojuist hebben wij ook een topervaring gehad! Wij hebben Pasen gevierd. Gezongen en gehoord over Jezus, de Zoon van God, opgestaan uit de dood. Zo groots..., zo mooi..., zo'n prachtige betekenis! Maar we staan hier nu in de mensenmassa ... en wij kunnen evenals alle anderen niets met die ziekte. En de kritiek zwelt aan. Ja, de kerk wordt heel kritisch gevolgd in deze coronatijd; wat zij verkeerd doet, dat is voorpaginanieuws. En wat hebben wij nu als kerk daarop te zeggen? Waar is die kracht en dat gezag van de opgestane HEER... Ja, waar is die onze Meester, de opgestane Heer nu? Wij staan als kerk best wat verlegen met deze situatie, of niet?

Gelukkig! Jezus komt eraan... De mensen die zich rondom die discipelen hadden verzameld, zijn helemaal ontdaan, als zij Jezus zien zij rennen naar Hem toe, zo vertelt Markus (vers 15). Ik weet eigenlijk niet waarom ze nu zo ontdaan waren, toen Jezus eraan kwam... Hadden zij met elkaar misschien al de conclusie getrokken dat die Jezusbeweging fake was, dat die leerlingen van Jezus nu echt door de mand waren gevallen? Hadden zij al niets meer van Jezus verwacht? Maar opeens is Hij daar dus! Jezus was niet weg, ook al zagen zij Hem even niet. Wij mensen denken soms veel te snel dat Jezus er niet is, als wij niet iets van Hem merken. Zie hier: Jezus begeeft Zich in de massa en vraagt wat er aan de hand is. En de vader met zijn zieke zoon doet een stap naar voren en vertelt het hele verhaal aan Jezus. En daar gaan wij nu verder naar kijken, want wat is hier veel van te leren... over Jezus... en over wat geloven is.

Ik weet niet wat er allemaal door die vader heenging op dat moment, maar ik vermoed dat die vader radeloos was. Hij klinkt namelijk wel wat verwijtend: 'ik heb mijn zoon bij U gebracht', zo zegt hij tegen Jezus. Bij U. Die vader sprak dus Jezus aan op

het falen van zijn discipelen. Weer een lijn naar onze situatie, want het gebeurt nog steeds dat er bij het falen van de kerk naar Boven wordt gekeken: 'als dit nu de kerk is..., nou, dan hoeft ik niet bij die God van deze kerk te horen...' Die vader sprak verwijtend, maar het moest voor hem ook wel bijzonder teleurstellend zijn geweest, toch? Want een kind hebben dat niet te genezen is, ach, wat doet dat ontzettend pijn. Wat voelt je je machteloos. Wat zou die vader in al die jaren hebben gevochten voor zijn kind, hebben gezocht, hebben geleden... en nu was hij aan het juiste adres... - misschien hadden allemaal mensen hem wel geadviseerd om het eens bij Jezus te proberen, daar moest hij zijn - en nu staat hij daar... En weer niets!

Maar daar komt verandering in. Maar dat straks. Eerst even dat moment dat die vader zijn kind bij Jezus brengt. Wat mooi hè dat die vader voor zijn zoon naar Jezus gaat. Nee, dat hij *samen met zijn zoon* naar Jezus gaat. Dat hij hem meeneemt. Misschien had hij aan zijn jongen wel verteld waarom zij op pad waren gegaan. Iets ervan uitgelegd in woorden die deze jongen kon begrijpen. Dat is nu het prachtige van het geloof. Dat is het prachtige van het geloof dat wij onze kinderen – of laat ik het gelijk maar breder trekken zodat iedereen van ons zich er in kan herkennen – dat wij *elkaar* mee kunnen nemen richting Jezus. Natuurlijk kan een ander niet voor jou geloven. Geloven vraagt om een persoonlijk keuze. Je moet zelf die discipline opbrengen om het vol te houden. Dat hebben wij in deze tijd wel gemerkt nu je lange tijd niet in de kerk kon komen en zoveel stillag. Echt, je moet er *zelf* voor gaan! Maar soms, soms mogen wij ook gedragen worden op de schouders van andere gelovigen. Een zoon op de schouders van zijn vader. Een dochter in de armen van haar moeder. Een ouder gemeentelid door het lied van een kind. Een jongere door het gebed van een senior. Daarom is die gemeenschap, die geloofsgemeenschap zo belangrijk – los van of wij elkaar in deze tijd nu in de kerk ontmoeten of niet. In het geloof mogen wij elkaar meenemen aan de voeten van de Heere Jezus. Want soms lukt het niet allemaal zelf. Drie van de dopelingen waren nog te klein om zelf te lopen. Maar soms ben je ook te ziek om zelf stappen te zetten. Soms ben je te moe, te teleurgesteld in alles om de moed te kunnen verzamelen om naar Jezus te gaan. Soms moet je ook even opgepord worden, even wakker gemaakt worden. Soms kan je alleen maar iemands naam noemen in je persoonlijke gebed omdat die ander geen stap met je richting Jezus wilt zetten. U en ik hebben de taak om elkaar mee te nemen naar Jezus. Want geloven is meer dan een persoonlijke keuze. We moeten de Bijbel niet lezen vanuit het individualisme anno nu en alle aandacht leggen op je eigen keuze, je eigen inzet enzovoort. Nee, geloven is meer dan een eigen keuze. Het is een geschenk van God, zo vertelt de Bijbel. En het is een gemeenschappelijk geschenk, waar wij elkaar in mogen laten delen en elkaar in tot zegen mogen zijn. Diegenen die er op een bepaald moment niets mee kunnen..., of die niet in de omstandigheden zijn om mee te doen..., of die er nog niets van verstaan zoals de baby's van vanmorgen..., die mogen in het geloof gedragen worden richting Jezus. En – we gaan nu het verhaal weer verder volgen - wat is dat tot een zegen geweest voor deze jongen!

Ik moet zeggen: ik vind het best wel prettig om te lezen dat die vader zelf eigenlijk ook best veel moeite heeft met het geloof. Het is niet zo dat hier een hulpeloze jongen voor Jezus verschijnt met een vader die rotsvast gelooft en die zijn zoon er wel doorheen sleept. Nee, die vader, die komt zo dichtbij zoals Markus over hem vertelt: een vader met zijn eigenlijk twijfels... met zijn ongelof, zo bekend hij eerlijk. En ook met zijn frustratie die je gewoon hoorde in zijn woorden.

Laten wij nog wat meer naar die vader gaan kijken..., want ik denk dat Markus niet voor niets zo die vader eruit licht. Die zoon, die krijgen wij eigenlijk nauwelijks te zien. Die zoon blijft ondanks zijn hele levens-verhaal op de achtergrond, maar die vader, daar zien wij eerst wat mee gebeuren. Iemand heeft wel eens opgemerkt bij dit Bijbelverhaal: de genezing waar hier het volle licht op valt, is niet de genezing van de zoon, maar de genezing van de vader.

De genezing waar hier het volle licht op valt, is niet de genezing van de zoon, maar de genezing van de vader... Eerst zagen wij

namelijk de frustraties, de verwijten van die vader. En daarna horen wij de vader vragen, nadat hij het hele verhaal uit de doeken heeft gedaan: 'als U iets kunt, wees dan met innerlijke ontferming bewogen over ons en help ons.' Van het uiten van verwijten klinkt nu een hulproep. De vader klampt zich blijkbaar al wat meer aan Jezus vast... Maar dan het kritische moment! Jezus neemt hier geen genoegen mee. 'Als U kunt... Natuurlijk kan ik dat! Maar het komt erop aan dat je geloof, vader! Alle dingen zijn mogelijk voor wie gelooft! En dan geeft de vader zich gewonnen: 'Ik geloof! Kom mijn ongelooft te hulp!'

Wat mooi! Eerst verwijten... Dan roepen om hulp... En dan zich overgeven. De vader geeft zijn vertrouwen aan de Heere Jezus en hij belijdt zijn moeite hiermee. Hij geeft alles, inclusief zijn twijfels en vragen, aan Jezus. Dat is het, waar heel het Markusevangelie ons in wil aanmoedigen: om echt je vertrouwen te geven aan Jezus, inclusief je ongetwijfelde twijfels, vragen en moeiten.

Ik denk dat daarom die vader ook door Jezus werd gevraagd hoelang zijn zoon al ziek was. Ik vond die vraag eerst heel vreemd. 'Hoelang is het al dat hem dit overkomt?' Alsof Jezus als een dokter eerst een anamnese moet doen, een diagnose stellen, maar dat is het hier volgens mij niet. Iemand gaf als verklaring voor deze opmerkelijke vraag van Jezus naar de medische geschiedenis van die zoon: Jezus wil de vader de totale hopeloosheid van de situatie laten zien. Als deze vader terugkijkt hoe lang zij al aan het tobben zijn, wat een lange geschiedenis van een en al ellende..., je ziet die man gewoon breken als hij de geschiedenis van zijn zoon vertelt... 'Als U iets kunt, wees dan met innerlijke ontferming bewogen over ons!' Maar nu komt het erop aan dat die vader zijn volledige vertrouwen zal geven. Want Jezus is niet gekomen om het leven wat aangenamer te maken. God is er niet voor om de nare kanten van het leven wat te verzachten. Hij is het helemaal of Hij is het niet. Hij is ons leven, ons alles... of niet. Vandaar dat die vader eerst de diepte moest ingaan, door alle vloertjes van eigen zekerheden moest zakken... om tot die hoogte van deze belijdenis te kunnen komen.

Nu, daar komt het op aan in ons geloof. Daarom werd de doopouders bij de doopvragen allereerst naar hun geloof gevraagd en niet naar alles wat ze in geloofsofvoeding zullen gaan moeten doen. Dat is pas vraag drie volgens het doopformulier. Eerst je geloof. Jezus richt hier bij die vader van deze jongen alle aandacht op Zichzelf. Ben ik voor jou de Redder, de Koning, de HEER? Echt, ik ben het. Ik ben het echt. Heel deze wereld en alles wat er is vindt zijn bestemming, zijn redding, zijn doel en geluk in Mij. Jezus is werkelijk God met ons. Hij is de opgestane HEER. In Hem is er leven, toekomst gekomen voor deze wereld. In Hem is God Zelf gekomen om met ons de verbinding weer aan te gaan en nooit meer te verbreken. 'Ben ik het echt helemaal voor jou', zo zegt Jezus tegen deze vader. Geloof je het? Ben je bereid om door al je eigen gelegde vloertjes van zekerheid te zakken..., helemaal de diepte in... totdat je vaste grond vindt in Mij? Want zonder dat geloof in Mij, zonder dat echte vertrouwen en die overgave aan Mij, blijf je uiteindelijk alleen met jezelf en met je situatie. Zonder Jezus is het leven zoals het is en is er geen perspectief, geen houvast, geen zekerheid, geen eeuwige toekomst voor je. Zonder Jezus zal de wereld nooit haar toekomst tegemoet kunnen gaan. Het gaat Markus hier niet in eerste instantie om die genezing van die jongen. Nee, eerst die genezing van die vader: heeft hij zichzelf al toevertrouwd, echt overgegeven aan Jezus? Mag ik eens vragen: bent u al zo genezen, zoals deze vader? Heb jij al jezelf met je twijfel, je frustraties, je vragen overgegeven aan Jezus? Dat is het enige nodige voor heel je leven, nu en voor eeuwig. En daar is een nieuw, een rijk en hoopvol leven te van verwachten.

Ik heb wel respect voor die vader... Je geloof belijden, terwijl je zojuist diep teleurgesteld bent geraakt in die leerlingen van Jezus. Je geloof belijden, terwijl heel die massa hun afkeuring had uitgesproken en duidelijk had gemaakt dat zij er niets in zagen. Die vader deed ondanks dat alles een stap naar voren richting Jezus: 'ik geloof, Heer!' ... Misschien kwam ook in dit

opzicht die vader wel dichtbij voor sommige mensen. Dat je misschien ook wel diep teleurgesteld bent in de kerk of in bepaalde mensen van de kerk. Of dat je je niet voor die geluiden uit de samenleving kunt afsluiten die uiterst kritisch zijn op geloven überhaupt en op de God van de christenen in het bijzonder. *Toch ondanks al die geluiden en ervaringen richting Jezus gaan en zeggen: 'U bent het helemaal. Ik vertrouw mijn leven – mijn verleden, mijn heden en mijn toekomst..., maar ook mijn kinderen, mijn geliefden... - ik vertrouw mijn hele leven aan U toe. 'Ik geloof, kom mijn ongelovigheid te hulp!'* Zet u, zet jij, ook die stap uit de massa zoals die vader, of blijf je wat in de massa verscholen?

Weet u wat ik nu zo heel mooi vindt aan hoe Jezus met deze vader omgaat? Jezus vraagt echt vertrouwen. De vraag van de vader 'als U iets kunt doen', dat was niet genoeg. Nee, echt vertrouwen, echt volledige overgave, daar kwam het op aan. Jezus onderstreepte dat door die vader nog een vraag te stellen: 'hoe lang heeft je zoon al deze klachten?' Die vader moest echt beseffen hoe hopeloos het was. Hij had niets om zich aan vast te houden. Hij stond werkelijk waar met lege handen voor Jezus. Machteloos. Echt, wij staan machteloos voor God. En rechteloos. En hopeloos. Maar nu wat Jezus doet! Die man belijdt zijn geloof en vertelt tegelijkertijd zijn nog steeds aanwezige ongelovigheid... en wat doet Jezus? Hij geneest die jongen. Jezus zegt niet: 'ho, ho, dat wil ik niet zien! Ongelovigheid, zei je? Nee, dat kan niet.' Nee, Jezus beantwoordt de gebrekkige geloofsbelijdenis van deze man met Zijn hulp en redding. Jezus wacht niet totdat die man er helemaal met zichzelf en met het geloof uit is. Nee, Zijn genade is niet afhankelijk van ons goede geloof en van ons rotsvaste vertrouwen. Zijn genade breekt zelfs dwars door onze twijfels, ongelooft en ongehoorzaamheid baan. Zo goed is God.

En dat vind ik heel belangrijk om te zeggen. Gods genade is echt niet van ons geloof en geloofsvertrouwen afhankelijk. Natuurlijk: je moet vertrouwen. Je moet jezelf overgeven aan God. Ik hoop dat dat inmiddels wel duidelijk is geworden in de preek. Maar Gods genade en liefde en hulp zijn niet afhankelijk van ons rotsvaste geloof. Gelukkig niet. Twee praktische toepassingen hierop:

Ik heb wel eens gehoord dat mensen andere mensen bevragen of zij wel genoeg geloof hebben, wanneer hun gebeden maar niet worden beantwoord. Iemand is ziek en bidt of hij of zij mag genezen. Maar het gebeurt maar niet. Geloof je dan wel genoeg? Heb je dan wel genoeg vertrouwen? Ik vind dat zoiets gevaarlijks! Je duwt daarmee die persoon alleen nog maar dieper in de put. Lichamelijk ziek, maar ook nog in de geestelijke ellende geduwd worden door te horen te krijgen dat je blijkbaar niet genoeg geloof hebt om genezen te worden. Nee, zo werkt het niet. Deze vader kreeg ondanks zijn 'kom mijn ongelovigheid te hulp' genezing voor zijn zoon. Want genezing is en blijft een geschenk van genade, zelfs ondanks ons ongelooft soms.

En de tweede praktische toepassing – en dan kom ik weer bij de doopouders terug: gelukkig hangt Gods hulp niet af van ons rotsvaste geloof, zo zie ik van deze vader. God zoekt geen supergelovige ouders. Ja, je moet geloven. Je moet jezelf overgeven aan God. Voor honderd procent. Maar God werkte door die vader heen, ondanks zijn moeite met het geloof, ondanks zijn twijfels en de zoon mocht Gods ontferming ontvangen. Zo wil God ook door de doopouders heen werken. Ook al is het geloof soms zo ingewikkeld voor je misschien. Ga voor je kinderen steeds weer naar Jezus. Verwacht het van Hem.

Want – dat wil Markus ons laten zien met deze geschiedenis: in Jezus is onze redding te vinden. Je geluk. Je heil. Je eeuwige zekerheid. Bij Hem moet je zijn. Met je kinderen. Maar ook met je twijfels. Met jezelf. Met je ballast. Met heel je leven en alles wat daarin is. Roep maar mee: 'Ik geloof! Kom mijn ongelovigheid te hulp!'